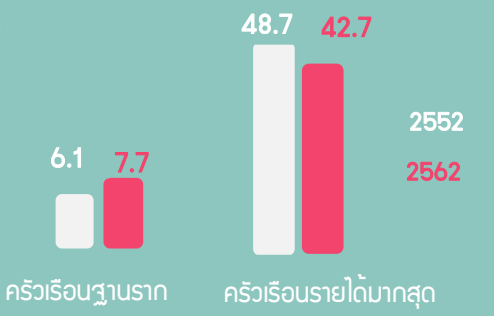

มองครัวเรือนฐานรากประเทศไทย ในห้วงทศวรรษ...

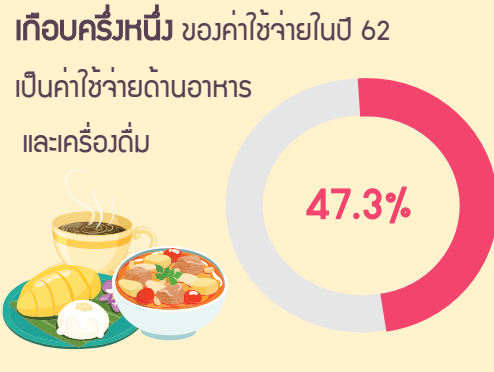
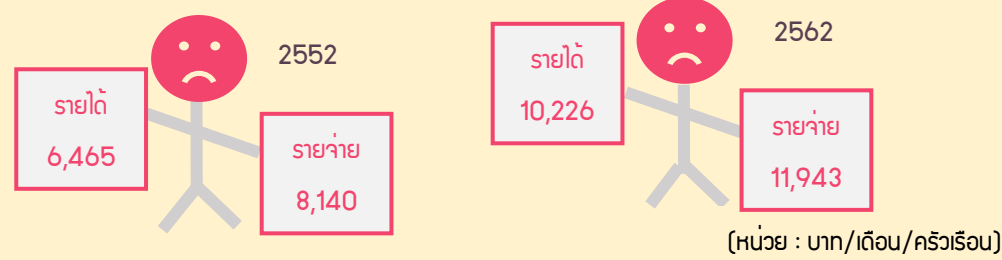

จากสถานการณ์ความยากจนในห้วงทศวรรษที่ผ่านมา (พ.ศ. 2552 - 2562) ประเทศไทยมีสัดส่วนคนจน^{1/}ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 6.2 จากร้อยละ 17.9 ของประชากรทั่วประเทศ ซึ่งถือเป็นสัญญาณที่ดี

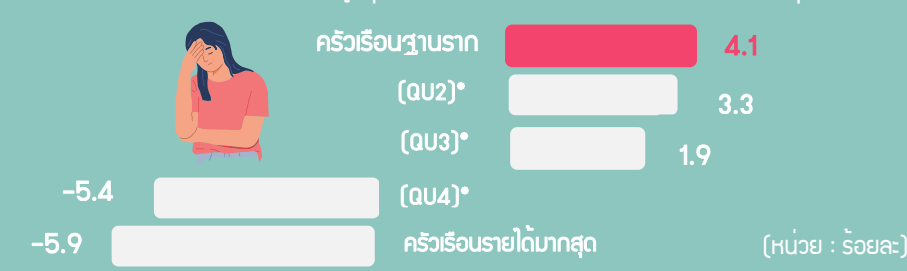
อย่างไรก็ตาม แม้สัดส่วนคนจนจะลดลง แต่หากพิจารณาในกลุ่ม “ครัวเรือนฐานราก^{2/}” ซึ่งเป็นผู้ทำงานในภาคการเกษตรและประมงเป็นส่วนใหญ่ กลับพบว่า ยังคงต้องเผชิญกับปัญหาความไม่เท่าเทียมด้านรายได้อย่างต่อเนื่อง โดยในปี 62 พบว่า ครัวเรือนฐานรากมี ส่วนแบ่งรายได้เพียงร้อยละ 7.7 ขณะที่ครัวเรือนที่มีรายได้มากที่สุดมีส่วนแบ่งรายได้มากถึงร้อยละ 42.7 หรือคิดเป็นเกือบครึ่งหนึ่งของรายได้ทั่วประเทศ

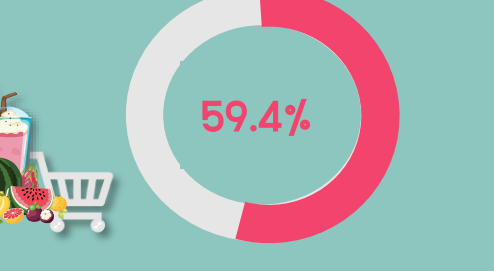
เช่นเดียวกับ **มิติด้านค่าใช้จ่าย** ครัวเรือนฐานรากเป็นกลุ่มครัวเรือนเดียวที่มีการใช้จ่ายมากกว่ารายได้มาตลอด

ไม่เพียงเท่านั้น **ปัญหาหนี้สิน** ก็รุมเร้าครัวเรือนฐานรากอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะหนี้ในระบบ ที่เพิ่มขึ้นสูงสุดกว่าร้อยละ 4.1 เมื่อเทียบกับครัวเรือนกลุ่มอื่นๆ

โดย **มากกว่าครึ่ง** เป็นหนี้ในระบบเพื่อการใช้จ่ายอุปโภคและบริโภคในครัวเรือน

ทั้งนี้ ภาครัฐก็ไม่ได้นิ่งนอนใจกับปัญหาที่ครัวเรือนฐานรากต้องเผชิญ มีการวางมาตรการและนโยบายต่างๆ เพื่อลดความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้น อาทิเช่น **โครงการบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ** ที่พบว่า ประชากรในกลุ่มครัวเรือนฐานรากกว่า 1 ใน 3 เข้าถึงโครงการนี้

นโยบายกระตุ้นรายได้ และมาตรการลดค่าใช้จ่ายในการอุปโภคบริโภค มีความสำคัญสำหรับกลุ่มครัวเรือนฐานรากอย่างมาก โดยเฉพาะกลุ่มเกษตรกรและประมง การคว่ำซึ่งสวัสดิการขั้นพื้นฐานต่างๆ ยังเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของกลุ่มครัวเรือนฐานราก เพื่อให้การพัฒนาประเทศสามารถเดินไปข้างหน้าได้อย่างยั่งยืน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง (Leave No One Behind)